

ת"פ 50110/03/14 - מדינת ישראל נגד נ ס

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 50110-03-14 מדינת ישראל נ' ס
בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה- שפירא
המאשימה
נגד
הנאשמים
נ ס

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה בכתב האישום המתוקן בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ועבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש.
2. הנאשמת התחנתה בחודש מאי 2012 עם גבר שלו ארבעה ילדים קטינים מנישואים קודמים. הנאשמת, בעלה וילדיו התגוררו יחד מאז נישואיה ועד לחודש יוני 2013.
סמוך לשנת 2013, אחת הילדות, שהייתה כבת 3 וחצי הטילה את מימיה על גופה ועל כן הנאשמת ביקשה ממנה לחכות באמבטיה. הנאשמת רחצה את גופה של הילדה במים חמים מאד. בנוסף, במועד אחר בין חודש מאי 2012 ועד יוני 2013 הטיחה את ראשה של אותה קטינה בקיר והקטינה בכתה. במועד אחר נוסף בתקופה זו הכתה את הקטינה באוזנה באמצעות כף בישול, וכתוצאה מהמכה דיממה הילדה מאזנה והיא נזקקה לטיפול.
מספר חודשים לפני חודש ספטמבר 2013, בבית המשפחה, ביקשה ילדה אחרת שהייתה כבת 11 באותו מועד, מהנאשמת להחליף את בגדי הספורט המלוכלכים שלבשה בבגדים נקיים, לפני לכתה לבית הספר. הנאשמת סירבה, והקטינה ביקשה להתקשר לאביה ולשאול אותו בעניין. הנאשמת התקשרה לאב והקטינה סיפרה לו על רצונה ללכת בבגדים נקיים וחדשים לבית הספר. האב הסכים שהקטינה תחליף בגדיה לבגדים נקיים וחדשים אך הנאשמת התנגדה. מיד לאחר השיחה עם האב הנאשמת כעסה על הקטינה על שהתלוננה עליה בפני אביה, תפסה את הקטינה בשיערה, סובבה את השיער, משכה אותו בחוזקה והסבה לקטינה כאב. לאחר מכן אחזה את הקטינה בידה, משכה אותה לכיוון דלת הכניסה והושיבה אותה שם, הטיחה את ראשה בדלת ואמרה לה "זאת פעם אחרונה שאת עושה את זה". בהמשך הקטינה ביקשה ללכת לבית הספר אך הנאשמת מנעה זאת ממנה ואפשרה את הדבר רק לאחר שהקטינה שבה וביקשה זאת פעמים רבות בטענה שיש לה שני בחנים.
3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני שכלל תיקון כתב האישום בו הודתה הנאשמת, והסכמה כי יוגש בעניינה של הנאשמת תסקיר מבחן. לא נערך הסדר לעניין העונש.
4. תסקיר מבחן שהוגש ביום 30.6.16 מתאר את נסיבות חייה של הנאשמת שהיא בת 31, ללא עבר פלילי, גרושה

בשלישית, מתגוררת בבית אביה ואינה עובדת. בתסקיר מתוארים נישואיה הקודמים והסיבות שהובילו לגירושין. כן מתואר כי הייתה נשואה לאבי הקטינים במשך כשנה במהלכה חוותה אלימות מצדו. על פי האמור בתסקיר, לתפיסתה של הנאשמת, היא טיפלה היטב בקטינים. עלתה התרשמות לפיה הנאשמת מצויה בניחוח רגשי ומתקשה לשתף מעולמה הפנימי. באותו שלב קיבלה הנאשמת אחריות חלקית על ביצוע העבירות והכחישה אלימות כלפי הילדים. קצינת המבחן התרשמה כי ההליך הפלילי מהווה עבורה גורם מרתיע וכי היא שואפת לאורח חיים תקין. לאור מורכבות מצבה הוצע לנאשמת להשתלב בקבוצת טיפול על מנת לסייע לה בהעלאת מודעותה להתנהגותה ולהוות לה תמיכה רגשית. הנאשמת הביעה נכונות להשתלב בטיפול, ולצורך כך התבקשה דחייה של חודשיים. דחייה כאמור ניתנה, בהסכמת המאשימה.

5. ביום 29.9.16 הוגש תסקיר משלים ממנו עולה כי הנאשמת הגיעה מדי שבוע למרכז לטיפול במשפחה במזרח ירושלים, שיתפה פעולה והביעה נכונות ומחויבות להליך, שהיה, באותה עת, בראשיתו. הנאשמת הביעה שביעות רצונה מהטיפול אך טענה כי ההליך המשפטי מהווה גורם החוסם אותה מלהתקדם בחייה והיא שואפת לסיים אותו ולרצות את עונשה במהרה. שירות המבחן העריך, כי ניתן להיעזר בהליך המשפטי כגורם מדרבן ומסייע לטיפול והמליץ להטיל עליה צו מבחן למשך שנה. בנוסף, לנוכח העובדה כי קיום ההליך עצמו מהווה גורם מרתיע וכי היא אינה בקשר עם הילדים הנפגעים, והגם שמדובר בעבירות חמורות, הומלץ להטיל על הנאשמת שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות ומאסר מותנה.

6. המאשימה הדגישה בטיעוניה את הפגיעה הפיזית והנפשית הנגרמת כתוצאה מפגיעה בקטינים בתוך התא המשפחתי, אך ביקשה להתחשב גם בנסיבותיה האישיות הקשות של הנאשמת שהיא אישה מוכה שחיה במתח ובמצוקה אשר יכול והובילו אותה לבצע את המעשים. עוד הדגישה המאשימה את גילה הצעיר מאד של הקטינה שנפגעה כמתואר באישום הראשון. המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם למעשיה של הנאשמת שנע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל ולהטיל עליה עונש מאסר בפועל בין 12 חודשים המצוי בתחתית המתחם, לאור האמור בתסקיר ותוך התחשבות בעובדה כי לא נטלה אחריות מלאה על מעשיה.

7. ב"כ הנאשמת הדגיש בטיעוניה את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, שהייתה האישה הרביעית שהתגוררה באותו בית וחוותה אלימות מצד בעלה. אלימות זו גרמה פגיעות, אשר פעמיים הצריכו טיפול בבית חולים. עוד הודגשו המאמצים שנעשו על מנת לרתום את הנאשמת להליך טיפולי, שבסופו של יום נאותה ליטול בו חלק, והיא ממשיכה בו עד היום. נטען כי מדובר במקרים שהתרחשו לפני כ- 4 שנים ומאז היא אינה בקשר עם הילדים, ועל כן לא נשקפת להם סכנה מפניה. עוד נטען כי הקושי לקבלת אחריות מצד הנאשמת נבע מדרישתה לדייק בתיאור נסיבות האירועים. ב"כ הנאשמת הדגיש את הלחצים שבהם נתונה הנאשמת בשל ההליך הפלילי, אשר גרם להשפעות פיזיות, טען כי ההליך המתנהל נגד הנאשמת חיבל בקשר זוגי חדש שביקשה לקשור עם אדם אחר, וביקש לאמץ את המלצת התסקיר.

8. כל צד תמך טענותיו בפסיקה, ומטעם הנאשמת הוגשו גם תמונות המתארות חבלות שנגרמו לנאשמת כתוצאה מהאלימות שספגה מבעלה לשעבר, וכן גיליון אשפוז של הנאשמת בעקבות אחד ממקרי האלימות.

יש להצטרף על כל שהמאשימה כללה בפסיקה שהגישה גם גזר דין שתלוי ועומד עליו ערעור בבית המשפט המחוזי

בימים אלה (ת"פ (רמלה) 35960-01-16 **מדינת ישראל נ' דסוקי**).

9. הנאשמת בדברה האחרון אמרה שהיא אוהבת את הילדים ומתגעגעת אליהם, הביעה צערה על התייחסותה אליהם והציגה תמונות של הילדים מימים שמחים יותר, אשר שמרה לעצמה. הנאשמת הביעה רצונה לסיים עם ההליך המשפטי ולהמשיך בחייה.

10. בתום שמיעת הטענות לעונש, הוריתי לממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת בעניינה של הנאשמת. על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות הנאשמת כשירה לבצע עבודות שירות ונמצאה לה מסגרת מתאימה לריצוי העונש, בבית חולים.

מתחם העונש ההולם

11. עבירות אלימות במשפחה פוגעות פגיעה פיזית בקטינים חסרי אונים, וכן פוגעות בתחושת הביטחון שלהם ובשלמות התא המשפחתי. הנאשמת אינה אמם של הקטינים, אך בהיותה אשת אביהם, היא גידלה אותם והם היו תחת השגחתה. תפקידה היה כתפקיד של אם, ועל כן מידת הפגיעה בקטינים כתוצאה ממעשיה של הנאשמת משולה לפגיעה של הורה.

12. הנאשמת הורשעה לא בגין אירוע בודד של אלימות, אלא בגין שורת מעשים שנעשו לאורך מספר חודשים והם שתרמו לאווירה ששררה בבית. חומרם של המעשים בגינם הורשעה הנאשמת היא בינונית עד גבוהה, בשים לב בפרט לאירוע בו הכתה הנאשמת את הקורבן באישום הראשון באמצעות חפץ וגרמה לפציעתה. ניתן משקל משמעותי לעובדה כי הקורבן באישום הראשון היא קטינה שהייתה כבת שלוש וחצי בעת קרות האירועים, פעוטה התלויה תלות מוחלטת באחראים עליה- ובמקרה זה הנאשמת- ומידת פגיעותה גדולה.

עוד ניתן משקל, מעבר למעשה האלימות עצמו, להשפלה הקשה שגרמו מעשיה של הנאשמת לקטינה קורבן האישום השני, ובפרט לעובדה כי משמעותם של המעשים הייתה שלילת המפלט היחיד שראתה הקטינה בפניה לאביה.

13. האישום הראשון מתייחס למספר מעשי אלימות שבוצעו כנגד הקטינה כבת השלוש וחצי, והאישום השני מתייחס לאירוע אלימות אחד שבוצע כלפי אחותה הגדולה. בשים לב לכך כי מדובר בקורבנות שונים, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד ביחס למעשי האלימות השונים המתוארים באישום הראשון, ומתחם עונש הולם נפרד ביחס לאירוע המתואר באישום השני.

14. פסיקת בית המשפט ביחס לעבירות אלימות במשפחה שבוצעו על ידי אחראי בנסיבות היא מגוונת, מתחילה בעונשי של"צ ומבחן ומגיעה עד לעונשי מאסר בפועל בצירוף מאסר מותנה. השונות נובעת, במידה רבה, משאלת קיומו של הליך שיקומי והצלחתו, שכן בחלק גדול מהמקרים מדובר בהורים הממשיכים לגדל את ילדיהם וענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל עשויה לפגוע פגיעה נוספת בקרבנות עצמם. ראו ת"פ (פתח- תקווה) 4608-11-11 **מדינת**

ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו 19.6.14]; עפ"ג (תל- אביב) 35253-10-10 **מדינת ישראל נ' עספור** [פורסם בנבו 9.3.11]; ת"פ (פתח תקווה) 23864-08-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו 3.11.13]; עפ"ג (מרכז) 17204-03-10 **בועז מלמד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 28.4.10]; ת"פ (פתח תקווה) 12025-03-09 **מדינת ישראל נ' פרץ גיטקר** [פורסם בנבו 3.6.10]; ת"פ (חיפה) 1776-06-09 **מדינת ישראל נ' רשיד ברכה** [פורסם בנבו 27.12.10]; ת"פ (תל- אביב) 23736-10-12 **מדינת ישראל נ' נפוליאון אומורודין** [פורסם בנבו 6.10.13]; ת"פ (רמלה) 14196-06-09 **מדינת ישראל נ' איז אלטורי** [פורסם בנבו 31.1.10].

15. לנוכח האמור לעיל, ובשים לב לטיב המעשים, תוצאותיהם, העובדה כי אין מדובר באירוע חד פעמי, גילם של הקורבנות ותלותם בנאשמת אני סבורה כי גם במקרה הנוכחי יש לקבוע מתחם עונש הולם המתחיל בשל"צ ומאסר מותנה ומגיע כדי 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף מאסר מותנה ביחס לכל אחד מהאירועים.

העונש המתאים לנאשמת

16. על נסיבותיה האישיות של הנאשמת עמדה בהרחבה קצינת המבחן. מובן כי מורכבות נסיבות חייה, אשר הובילו אותה לנישואיה עם אביהם של הקטינים, כמו גם האלימות שחייה בצילה בתקופת נישואיה עמו, הן נסיבות בעלות משקל ממשי בקביעת העונש.

17. העובדה כי הנאשמת אינה מצויה עוד בקשר עם הילדים אף היא בעלת חשיבות בשני היבטים. ההיבט הראשון הוא צמצומה עד לאפס של המסוכנות הנשקפת ממנה כלפי קטינים אלה, ואולם אין בכך כדי לבטל קיומה של מסוכנות מכל וכל, שכן אף הנאשמת עצמה שואפת להקים משפחה ועושה מאמצים לשם כך, ועולה חשש לחזרה על אותם דפוסי התנהגות. ההיבט השני של ניתוק הקשר עם הילדים מביא לביטוי את העובדה המצערת העולה מתוך תיאור כלל נסיבות חייה של הנאשמת בתסקירים שהוגשו, ולפיה הנאשמת לא הצליחה עד כה להגשים את עצמה באף אחד ממישורי חייה- האישי, המשפחתי או התעסוקתי.

18. כפי שעולה מתוך התסקירים, הנאשמת מתקשה לקבל את מלוא האחריות על מעשיה, על אף הודאתה בכתב האישום, גם בפני קושי זה, נובע, בין היתר, מתוך המורכבות של נסיבות חייה של הנאשמת כפי שתוארה לעיל, ותוך מתן דגש לאופי הקשר הזוגי שקיימה עם אבי הילדים והאלימות שחוותה במסגרתו. משכך, ולנוכח העובדה כי הנאשמת מצויה בעיצומו של הליך טיפולי והיא מגלה מחויבות להליך זה, סברתי כי יש לתת משקל מוגבל לנסיבה זו, אשר ככלל יש לשקול אותה לחומרא. עם זאת סברתי כי נסיבה זו אינה מאפשרת להסתפק בעניינה של הנאשמת בעונש של שירות לתועלת הציבור.

19. ההליך המשפטי המתנהל נגד הנאשמת הוא בעל השפעה של ממש עליה, הוא זה שהוביל אותה להתחיל בטיפול, שיש בו גם משום מענה רגשי למצוקותיה, וגם גורם שיבסס את הכרתה בפסול שבמעשיה וייתן לה כלים להימנע ממעשים דומים בעתיד. יש להעיר כי הנאשמת מצויה אך בראשיתו של ההליך הטיפולי, ולפניה עוד כברת דרך, ועל כן על העונש לכלול רכיב שיחייב וידרבן אותה להמשיך בטיפול, אשר כפי שעולה מתוך התסקיר קיים סיכוי בלתי

מבוטל להצלחתו.

20. בשים לב לשיקולים שפורטו לעיל, אני סבורה כי יש למקום את עונשה של הנאשמת

בחלקו הבינוני- נמוך של המתחם, ואני גוזרת עליה את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום
24.1.17.

ב. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא תעבור
עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא תעבור
עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום.

21. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ז, 11 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.